

Sygn. akt VI W 10/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 października 2014 roku

Sąd Rejonowy VI Wydział Karny w Świdnicy składzie:

Przewodniczący SSR Małgorzata Świdorska

Protokolant Edyta Głogiewicz

przy udziale oskarżyciela przedstawiciela Straży Miejskiej w Ś. - J. G.

po rozpoznaniu dnia 21 maja 2014 roku, 24 czerwca 2014 roku, 07 października 2014 roku sprawy o wykroczenie

A. T. (T.) urodzonemu (...) w D., syna E. i J. z domu S.,

obwinionego o to, że:

w dniu 04.03.2013r. o godz. 15:56 na ul. (...) w Ś. kierując po drodze publicznej pojazdem marki S. o nr rej. (...) nie stosował się do znaku drogowego B-33 „ograniczenie prędkości do 40 km/h, jadąc z prędkością 53 km/h tj. o 13 km/h więcej od dozwolonej,

tj. o czyn z art. 92 a kw

I. obwinionego **A. T.** uznaje za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 92a kw i za to na podstawie tego przepisu wymierza karę grzywny w wysokości 100(sto) złotych,

II. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw i art. 118 § 1 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości, w tym zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 złotych oraz na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych wymierza jej opłatę w kwocie 30 złotych.

Sygn. akt VI W 10/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 04 marca 2013 roku funkcjonariusze Straży Miejskiej w Ś. P. B. (1) i J. L. (1), podjęli czynności związane z kontrolą ruchu drogowego przy użyciu fotoradaru M. 6F rok produkcji 2005, wytwórcy (...) z legalizacją ważną do dnia 20.09.2013 roku - na ulicy (...) w Ś.. Dyslokacja pracy fotoradaru w tym miejscu była uzgodniona z Komendantem Powiatowej Policji w Ś.. Na tym odcinku drogi obowiązywało ograniczenie prędkości do 40 km/h, o czym informował pionowy znak drogowy B -33 . Odcinek drogi dodatkowo oznaczony był znakiem D-51„ kontrola prędkości”.

Strażnicy Miejscy P. B. (1) i J. L. (1) ustawili fotoradar M. 6 F rok produkcji 2005, wytwórcy (...) na ulicy (...), przy skrzyżowaniu z ulicą (...). Ustawienie fotoradaru na statywie było prawidłowe, strażnicy byli przeszkoleni do jego obsługi. Posiadali także upoważnienie Komendanta Powiatowego Policji w Ś. do wykonywania kontroli ruchu drogowego. Usytuowanie fotoradaru w terenie udokumentowali na zdjęciach. P. B. (1) ustawił wymagane dane na pilocie fotoradaru. Wprowadził prędkość większą o 12-13 km/h od dozwolonej, od której automatycznie fotoradar robił zdjęcia. Sprawdzał ustawienie fotoradaru tylko „dla pojazdów nadjeżdżających” od strony S. oraz czas i godzinę. Uruchomił program w komputerze, który w momencie wykonania zdjęcia przez fotoradar zapisuje zdjęcie i dane

dotyczące przekroczenia prędkości tj. m.in. prędkość pojazdu, czas, godzinę. Strażnicy miejscy nie mają wpływu na zapis tych danych. Odbywa się to automatycznie z wykorzystaniem programu komputerowego.

W dniu 04 marca 2013 roku obwiniony A. T. kierował samochodem osobowym marki S. o nr rej. (...) i poruszał się drogą publiczną, ulicą (...) w Ś. od strony S. w kierunku centrum miasta. Obwiniony jadąc ww. drogą o godz. 15:56 z prędkością 53 km/h przekroczył o 13 km/h dozwoloną prędkość, co zostało ujawnione przez fotoradar M. 6F.

Dowód:

- zeznania świadka P. B. (k. 61-63),
- zeznania świadka J. L. (k.86-87v),
- plan dyslokacji pracy fotoradaru za okres od 25.02.2013 do 10.03.2013 roku (k. 38),
- świadectwo legalizacji ponownej z dnia 25.09.2012 roku (k.39),
- plan służby z 4.03.2013 (k.55)
- raport ze zdjęciem z dnia 04.03.2013r. (k.17, 60),
- certyfikat szkolenia upoważniającego do obsługi fotoradaru (k.48,49),
- dokumentacja fotograficzna usytuowania fotoradaru (k. 50, 51),
- instrukcja obsługi fotoradaru (k.55),
- upoważnienia do kontroli ruchu drogowego (k.58-59, 83-83v),

Obwiniony **A. T.** urodzony (...), jest kawalerem, nie posiada nikogo na utrzymaniu. Jest zatrudniony jako prokurent w firmie zagranicznej U. (...) w N. i osiąga miesięczne wynagrodzenie w wysokości 5000 koron czeskich tj. w granicach 900 zł. Był karany za wykroczenia drogowe w drodze mandatu karnego. Nie był karany sądownie.

Dowód:

- dane osobo – poznawcze (k. 41 i k 63v),
- zaświadczenie o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k. 35).

Obwiniony **A. T.**, na rozprawie w dniu 21.05.2014r., nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że na dostarczonej przez Straż Miejską fotografii widnieją trzy pojazdy, co wskazuje na to, że nie on popełnił wykroczenia. Ponadto stwierdził, że Straż Miejska nie wskazała, którego pojazdu dotyczy pomiar. Wyrażając swoje wątpliwości dodał również, że ulica (...) miała uszkodzoną nawierzchnię w chwili domniemanego stwierdzenia przekroczenia prędkości i nie jest możliwe przekroczenie prędkości na tym odcinku drogi.

Ponadto wyjaśnił, iż nie wie czy to on widnieje na zdjęciu, bo zdjęcie jest nieczytelne. Ma kuzyna, który jest do niego podobny, ale nie pamiętał czy udostępnił mu pojazd, bo takiego rejestru nie prowadzi. Kuzyn zaś mieszka za granicą, ale prawdopodobnie był wtedy w kraju.

Nadto wyjaśnił, iż Straż Miejska nie miała prawa skierować wniosku do sądu, bo nie udzieliła informacji jakim urządzeniem zdjęcie zostało zrobione, jak było skonfigurowane, nie udzielono mu odpowiedzi co z pozostałymi pojazdami widniejącymi na zdjęciu, czy prowadzono wobec tych kierowców postępowanie. Nadto zarzucił stosowanie gróźb przez Straż Miejska w postaci stwierdzenia, iż „zostanie skierowany wniosek do sądu”.

(wyjaśnienia obwinionego z dnia 21.05.2014 roku k. 41v-42v)

Na rozprawie w dniu 24.06.2014 roku dodatkowo wyjaśnił, iż wg. jego informacji, których źródła nie może ujawnić, w dniu zdarzenia fotoradar był w metalowej obudowie z uwagi na warunki pogodowe, bowiem padał deszcz. Nadto nieczytelna jest naklejka z numerem rejestracyjnym, co może świadczyć o nieprawidłowym kącie wykonania zdjęcia. Nadto wyjaśnił, iż przy robieniu zdjęć nie chodzi o bezpieczeństwo, tylko o wspomaganie budżetu miasta. Nadto zarzucił, iż w tym przypadku nie został uwzględniony błąd pomiarowy, który wynosi 5%.

(wyjaśnienia obwinionego z dnia 24.06.2014 roku k. 63)

W świetle analizy materiału dowodowego, zgromadzonego w sprawie, Sąd uznał, iż wina i sprawstwo obwinionego A. T. – odnośnie wykroczenia opisanego w części wstępnej wyroku tj. wykroczenia z art. 92a kw – nie budzi wątpliwości.

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd uwzględnił zeznania strażników miejskich J. L. (1) i P. B. (1), dowody z dokumentów w postaci instrukcji obsługi urządzenia M. 6F (k.55), raportu ze zdjęciem (k. 17, 60), planu dyslokacji pracy fotoradaru za okres od 25.02.2013 do 10.03.2013 roku (k. 38), planu służby z 4.03.2013 (k.55), świadectwa legalizacji ponownej wystawionej w dniu 25.09.2012r. (k. 19), upoważnienia nr (...) dla J. L. (1) do wykonywania kontroli ruchu drogowego wystawionego przez Komendanta Powiatowego Policji w Ś. (k. 83), upoważnienia nr (...) dla P. B. (1) do wykonywania kontroli ruchu drogowego wystawionego przez Komendanta Powiatowego Policji w Ś. (k. 58), certyfikatu J. L. (1) dotyczącego uczestnictwa w kursie szkoleniowym w zakresie fotograficznego nadzoru ruchu drogowego z dnia 24.05.2010r.,(k.48) certyfikatu P. B. (1) dotyczącego uczestnictwa w kursie szkoleniowym w zakresie fotograficznego nadzoru ruchu drogowego z dnia 24.05.2010r.(k. 49), zaświadczenia o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k.35), oraz kserokopii dowodu osobistego obwinionego (k. 40).

Oceniając wyjaśnienia złożone przez obwinionego, Sąd uznał, że nie można dać im wiary w tej części, w której A. T. kwestionuje poprawność i legalność wykonanego pomiaru. Twierdzenia obwinionego w tym zakresie stoją bowiem w całkowitej sprzeczności z analizą zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Przede wszystkim należy wskazać, że urządzenie do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym posiadało ważne świadectwo legalizacji, a powyższe wynika z świadectwa legalizacji ponownej urządzenia z dnia 25.09.2012r. wystawionego przez Dyrektora Okręgowego Urzędu Miar w K.. Dokument ten w ocenie Sądu, zasługuje na nadanie mu przymiotu wiarygodności. W związku z faktem, iż został on sporządzony przez właściwy organ, w granicach przysługujących mu kompetencji oraz w formie przewidzianej przez przepisy, Sąd nie znalazł żadnych podstaw do podważenia ich autentyczności, czy też prawdziwości zawartych w nim twierdzeń. Ponadto osoby obsługujące urządzenie tj. strażnicy miejscy P. B. (1) i J. L. (1), brali udział w szkoleniu i posiadali uprawnienia do obsługi urządzenia M. 6F, jak również uprawnienia do wykonywania kontroli ruchu drogowego. Okoliczności te wynikają zarówno z zeznań ww. świadków, jak również dokumentów w postaci certyfikatów upoważniających do obsługi urządzenia (k. 48-49), jak również upoważnień wydanych przez Komendanta Powiatowego Policji do wykonywania kontroli ruchu drogowego (k. 58-59, 83-83v).

Ponadto Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, by to nie on – tylko podobny do niego kuzyn, miał prowadzić pojazd w dniu zdarzenia. Te wyjaśnienia Sąd uznał jedynie za przyjętą przez obwinionego linię obrony. Zdjęcie z raportu zawierające wizerunek kierującego jest czytelne, wyraźne i wizerunek osoby - nie może budzić wątpliwości co do utrwalenia wizerunku obwinionego, przy jednoczesnym zestawieniu tego zdjęcia nadto ze zdjęciem z dowodu osobistego obwinionego (k. 40).

Poprawność i legalność wykonanego pomiaru potwierdzają zeznania funkcjonariuszy Straży Miejskiej – **świadków J. L. (1) i P. B. (1)**. Świadek P. B. (1) na rozprawie w dniu 24.06.2014r. zeznał, że sam dokonał ustawienia fotoradaru w Ś. na ul. (...) na trasie J. – Ś. pomiędzy ul. (...) a ul. (...) i sprawował nad nim nadzór. Potwierdził, że na tym odcinku drogi jest ograniczenie prędkości do 40 km/h, co wynika ze znaku drogowego. Świadek wskazał, że ten odcinek drogi oznaczony jest znakiem D-51 „kontrola prędkości” i zeznał, że urządzenie zostało ustawione przez niego metr od krawędzi jezdni, natomiast 10 metrów dalej, w kierunku na S. był ustawiony słupek i na podstawie tego słupka dokonano kalibracji fotoradaru. Z ustawienia radaru została wykonana dokumentacja fotograficzna. Wyjaśniając zarzut obwinionego, że na zdjęciu są widoczne trzy samochody i nie wiadomo którego pojazdu dotyczy pomiar świadek podał, iż „na zdjęciu dotyczącym sprawy prędkość jest mierzona tylko pojazdowi nadjeżdżającemu,

a te pozostałe pojazdy nie wpływają na zakłamanie pomiaru. Na pilocie też aktualna prędkość wyświetla się dla pojazdów nadjeżdżających a nie odjeżdżających.” (k 62). Świadek wyjaśnił również, że przed podjęciem czynności w terenie, polegających na ustawieniu fotoradaru, odbywa się odprawa służby i na podstawie harmonogramu funkcjonariusze Straży Miejskiej otrzymują polecenie służbowe w jakich godzinach ma zostać przeprowadzona kontrola. Harmonogram tj. plan dyslokacji pracy fotoradaru Straży Miejskiej w Ś. jest natomiast uzgadniany z Komendantem Powiatowym Policji w Ś. i z Naczelnikiem wydziału Ruchu Drogowego w Ś. (k. 62). Powyższe ustalenia potwierdziła również świadek J. L. (1), pełniąca funkcję asystującą podczas ustawiania fotoradaru, która zeznawała na rozprawie w dniu 07.10.2014r. i potwierdziła, że uczestniczyła w czynnościach ustawienia urządzenia pomiarowego w dniu 04.03.2013r.

W ocenie Sądu, powyższe zeznania świadków są rzetelne i kompletne dlatego Sąd uznał je za w pełni wiarygodny dowód w sprawie i przyjął za podstawę ustaleń faktycznych. Świadkowie znali wymagania dotyczące ustawienia fotoradaru, zasadę jego działania. Ponadto ich zeznania dotyczące sposobu ustawienia fotoradaru, w tym dokonywania pomiaru jedynie pojazdom nadjeżdżającym – znajduje potwierdzenie na dokumencie – raporcie z dnia 4.03.2013 roku (k.17 i 60) w związku z treścią instrukcji obsługi (k. 55).

Sąd uznał za wiarygodne w całości dokumenty zgromadzone w niniejszej sprawie, ponieważ zostały sporządzone przez właściwe organy, w granicach ich kompetencji. Wynika z nich jednoznacznie, iż fotoradar w dniu zdarzenia działał poprawnie, ustawiony i obsługiwany był przez przeszkolonych i uprawnionych do wykonywania kontroli ruchu drogowego funkcjonariuszy Straży Miejskiej w miejscu i czasie uzgodnionym z Policją. Dlatego też zarzuty obwinionego co do niewłaściwego ustawienia, działania fotoradaru nie podlegały uwzględnieniu.

W świetle zgromadzonego w sprawie i poddanego ocenie materiału dowodowego uznać należało, że obwiniony A. T. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu wykroczenia, bowiem w dniu 04.03.2013r. o godz. 15.56 na ul. (...) w Ś. kierując po drodze publicznej pojazdem marki S. o nr rej. (...) nie stosował się do znaku drogowego B- 33 ograniczenie prędkości do 40 km/h jadąc z prędkością 53 km/h tj. o 13 km/h więcej od dozwolonej tym samym zachowanie obwinionego wypełniło znamiona wykroczenia z art. 92a kw.

Przy wymiarze kary, kierując się dyrektywami opisanymi w przepisie art. 33 § 2, 3 i 4 kw, Sąd wziął w szczególności pod uwagę rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej wykroczeniem, stopień winy i pobudki oraz warunki i właściwości osobiste obwinionego. Wymierzona kara grzywny uświadomi obwinionemu finansową nieopłacalność tego typu zachowań i konieczności większego respektu dla elementarnych zasad ruchu drogowego. Zdaniem Sądu wysokość orzeczonej kary grzywny w kwocie 100 zł wypełni zatem cele, zarówno prewencji indywidualnej, jak i ogólnej.

Decydując o wymiarze kary Sąd uwzględnił okoliczności łagodzące i obciążające. Do tych pierwszych należy nieznaczne przekroczenie dozwolonej prędkości. Okolicznością obciążającą jest natomiast uprzednia wielokrotna karalność za podobne wykroczenie drogowe oraz niewątpliwa nagminność tego typu wykroczeń. Z tych też powodów Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania – wnioskowanej przez obwinionego w głosach stron - kary nagany.

Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w łącznej kwocie 130 złotych (100 zł zryczałtowane wydatki oraz 30 zł opłaty od wymierzonej kary grzywny), zasadą bowiem jest ponoszenie przez obwinionego kosztów postępowania w przypadku uznania jego winny, jak miało to miejsce w przedmiotowej sprawie. Sąd nie znalazł powodów, by obwinionego - zgodnie z jego wnioskiem – zwolnić z kosztów sądowych, bowiem obwiniony posiada stałe zatrudnienie i osiąga z tego tytułu dochody.